Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

(Ἡ μένη αὐθεντικὴ βιογραφία τοῦ γενναίου Ἕλληνος πρίγκηπος)

Β'.

ΠΕΙΤΑ ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴν ἑορτήν, ἔγινε παρέλασις καὶ ἀκολούθησεν ἐπίσημο πρόγευμα. Σ' αὐτὸ ὁ Μουρούζης ἤπιε ἀρκετὴ σαμπάνια. Μὰ ἐπειδὴ τὸ πρόγευμα ἦταν ἐπίσημο, θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ μὴν πιῆ πολύ. Μὰ τὸ πάθος του τὸν παρέσυρε καὶ ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἦταν πειὰ μεθυσμένος...

Ἔφυγε λοιπὸν ἀπὸ τὸ πρόγευμα σὲ κακὴ κατάστασι. Καὶ στὸ δρόμο, καθὼς πήγαινε ν' ἀναπαυθῆ, ἀπάντησε ἕναν ἰθαγενῆ Ἀλγερῖνο, πλούσια ντυμένον καὶ φορτωμένον μὲ στολίδια. Αὐτὴ ἡ πολυτέλεια τοῦ Ἀλγερίνου ἔκαμεν ἐντύπωσι στὸν Μουρούζη, ποὺ, χωρὶς νὰ σκεφθῆ καὶ πολύ, τοῦ φώναξε :

—Σὲ διατάσσω νὰ σταματήσης. Ἄλτ !

Ὁ Ἀλγερῖνος στάθηκε κι' εἶπε ἤρεμα στὸν Μουρούζη, σὲ καθαρὴ Γαλλικὴ γλῶσσα :

—Τί θέλετε, κύριε ;

Ὁ Μουρούζης τότε ἄρχισε νὰ γελάη.

—Γιατί γελᾶτε ; ἐρώτησεν ὁ Ἀλγερῖνος.

—Μωρὲ τί μοῦτρο εἶν' αὐτοῦνα ! Ποῦ τὰ φώνισες ; ρώτησε ὁ Μουρούζης, κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ γελάη.

Ὁ Ἀλγερῖνος ἔμεινε κατάπληκτος.

—Μό, κύριε...., τραύλισε.

Ὁ Μουρούζης ὅμως συνέχισε :

—Γιατί δὲν πλένεσαι, μωρέ, νὰ σοῦ φύγη ἡ κιτρινάδα ;...

Ὁ ἰθαγενὴς ἐκύτταξε ἀκόμα πιὸ κατάπληκτος τώρα τὸν ἀξιωματικό. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ... Τότε ὁ Μουρούζης ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ καρπαζιὰ στὸ ψηλὸ φέσι του, τὸ ὁποῖο τοῦ χώθηκε ἔτσι ὥς τὰ μάτια...

—Πάρε λοιπὸν χάχα ! τοῦ εἶπε, κι' ἔκαμε ν' ἀτομακρυνθῆ.

Μὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἐμάζεψε ἀμέσως γύρω πλῆθος Ἀλγερίνους. Καὶ ὅλοι ἀγριεμένοι ρωτοῦσαν νὰ μάθουν τί τρέχει. Ὁ Μουρούζης δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τίποτα, γιατί ἦταν τύφλα στὸ μεθύσι. Ὡστόσο τὸ ἐπεισόδιο δὲν ἦταν ἀνάξιο λόγου. Ὑπῆρχε φόβος νὰ λάβη σπουδαῖες διαστάσεις, γιατί ὁ Ἀλγερῖνος ποὺ ἐκαρπαζώθηκε ἀπὸ τὸν Μουρούζη δὲν ἦταν τυχαῖος ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ δήμαρχος τοῦ τόπου !

Ἡ πρᾶξις λοιπὸν τοῦ μεθυσμένου Μουρούζη μποροῦσε νὰ δώση ἀφορμὴ σὲ νέα ἐπανάστασι τῶν Ἀλγερίνων, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχαν ἡσυχάσει καὶ ὑποταχθεῖ. Καὶ μάλιστα ἄρχισε κιόλας ὁ σχετικὸς ἀναβρασμὸς μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν.

Τὴν ἴδια μέρα μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ἐξήγησαν στὸ Μουρούζη τί φασαρία εἶχε προκαλέσει τὸ ἐπεισόδιό του.

—Ὤχ, ἀδερφέ ! εἶπε ὁ Μουρούζης. Μήτως θέλει κι' αὐτὸς ἱκανοποίησι ; Ἂν νομίζη αὐτὸς ὁ κύριος...ἄτλαντος πὼς προσεβλήθη, μπορεῖ νὰ μοῦ στείλη τοὺς μάρτυρές του...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἕλληνος ἀξιωματικοῦ τὰ εἶπαν στὸν Ἀλγερῖνο δήμαρχο οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοί.

—Πῶς ; ἐρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Ἀλγερῖνος. Μοῦ προτείνει νὰ χτυπηθῶ μαζύ του ; Δηλαδή, ἀφοῦ μ' ἐπρόσβαλε, θέλει καὶ νὰ μὲ σκοτώση κιόλας !...

—Καὶ τότε τί πρέπει νὰ γίνη ; ἐρώτησαν τὸν δήμαρχο.

—Ἐγὼ ἀπαιτῶ νὰ ἱκανατοιηθῶ μὲ τὴν τιμωρία αὐτοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ ! ἐδήλωσε καθαρὰ ὁ Ἀλγερῖνος.

Καί, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ πνεύματα, ὁ Μουρούζης ἐτιμωρήθη μὲ φυλάκισι τριῶν μηνῶν. Ἀργότερα ὅμως, ἕνεκα τῆς ἀνδρείας του καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσέφερε, τοῦ ἐχαρίσθη ἡ ὑπόλοιπη τιμωρία.

* * *

Κατὰ τὸ 1888 ὁ Γεώργιος Μουρούζης ἦταν ἀκόμα στὴν Ἀλγερία, ἡ κατάστασις ὅμως ἐκεῖ εἶχε πειὰ ἡσυχάσει. Εἰρήνη καὶ ἠρεμία ἐβασίλευαν. Βέβαια αὐτὸ δὲν ἦταν εὐχάριστο γιὰ τὸν Μουρούζη. Γιὰ νὰ σκοτώση λοιπὸν τὴν πλῆξι του, ὁ νεαρὸς πρίγκηπας ἐζήτησε νέες περιπέτειες στὴ μαύρη ἤπειρο. Ἔμαθε τοὺς μεγάλους κινδύνους τῶν κυνηγῶν τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ ἀποφάσισε νὰ καταγίνη καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο σπόρ.

Ἐπῆρε λοιπὸν μιὰ ἄδεια ἀπὸ τὸ Σύνταγμά του κι' ἐπροχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀφρικῆς, γιὰ νὰ κυνηγήση ἄγρια θηρία. Ἄρχισε ἀπὸ τὰ ἐλάφια Μὰ τὸ κυνῆγι αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ ἀκίνδυνο, κι' ἔτσι κατόπιν ἄρχισε νὰ κυνηγάη ἀγριογούρουνα, πάνθηρες, λιοντάρια καὶ τίγρεις.

Ἕνα ὡραῖο ἐπεισόδιο τῆς κυνηγετικῆς αὐτῆς ζωῆς τοῦ Μουρούζη εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς :

Μιὰ μέρα ὁ Μουρούζης ἐπυροβόλησε ἕνα ἐλάφι καὶ τὸ ἐπλήγωσε. Μὰ τὸ ζῶο, ἂν καὶ χτυπημένο, ἐτράπη σὲ φυγὴ καὶ ἐξαφανίσθηκε. Ὁ Μουρούζης ἐπροχώρησε τότε ἀπάνω στὸ ἄλογό του, μέσα σὲ μιὰ δασώδη ἔκτασι, γιὰ νὰ τὸ βρῆ. Ἔξαφνα ὅμως τὸ ἄλογο στάθηκε τρομαγμένο καὶ σηκώθηκε ὀρθὸ στὰ δυὸ πισινά του πόδια.

Ὁ Μουρούζης παραξενεύτηκε. Κατάλαβε πὼς κάτι σοβαρὸ συμβαίνει καὶ πρόσεξε νὰ ἰδῆ καλύτερα. Πραγματικά, εἶδε ἕνα λιοντάρι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἁρπάξει τὸ πληγωμένο ἐλάφι κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ κατασπαράξη. Τὸ θέαμα ἦταν τραγικό ! Ὁ Μουρούζης δὲν ἐπυροβόλησε, ἀλλὰ στάθηκε ἀκίνητος στὴ θέσι του, ἀπάνω στὸ ἄλογό του, καὶ κύτταζε. Τότε τὸ λιοντάρι — ποιὸς ξέρει γιατί ; — φοβήθηκε κι' ἐγκατέλειψε τὸ ἐλάφι κι' ἔφυγε... Γιατί ἄραγε ; Φοβήθηκε ὁ βασιλεὺς τῶν θηρίων τὸν Μουρούζη ; Μυστήριο !...

Ὁ Μουρούζης ὅμως, ποὺ διηγήθηκε κατόπιν αὐτὴ τὴν ἱστορία στοὺς φίλους του, δὲν ἤθελε νὰ παραδεχτῆ ὅτι τὸν φοβήθηκε τὸ λιοντάρι.

—Μὴν πιστεύετε, ἔλεγε, πὼς μὲ φοβήθηκε τὸ λιοντάρι, οὔτε πὼς ἄφησε γιὰ χατῆρι μου τὸ ἐλάφι. Αὐτὰ εἶνε παραμύθια ! Τὸ σωστὸ εἶνε ὅτι τὸ λιοντάρι ἦταν χορτάτο. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ μοῦ χάριζε χωρὶς μάχη τὸ ἐλάφι. Αὐτὸ τὸ ξέρω καλά !...

* * *

Μιὰ ἄλλη φορὰ ὁ Μουρούζης βγῆκε στὴν Ἀφρικὴ σὲ κυνῆγι γιὰ πάνθηρες. Κουρασμένος ἀπ' τὸν κόπο ὅλης τῆς ἡμέρας, ἐκρύφτηκε κι' ἔκανε καρτέρι σὲ μιὰ λόχμη, ἀπ' τὴν ὁποία τὴ νύχτα θὰ περνοῦσαν πάνθηρες. Μὰ κανένας πάνθηρας δὲν φαινότανε κι' ὁ Μουρούζης, καθὼς ἦταν κουρασμένος, ἀποκοιμήθηκε γλυκά...

Ἔξαφνα ὅμως ξύπνησε. Κάποιο μεγάλο ζεστὸ σῶμα ἔπεσε ἀπάνω του μ' ὁρμὴ καὶ τοῦ ἔκοψε τὸν ὕπνο. Ἄνοιξε τὰ μάτια του καλὰ καὶ εἶδε... Εἶδε ἕναν πάνθηρα, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει ἀπάνω του ἁρπαγμένος καὶ μπερδεμένος μὲ κάποιο ἄλλο ζῶο. Στὴν ἄγρια πάλη τους τὰ δυὸ ζῶα εἶχαν πέσει πάνω στὸν Μουρούζη, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Ὁ Μουρούζης δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσι του. Καὶ ὁ πάνθηρας, χωρὶς νὰ τὸν προσέξη, ἐνῶ μποροῦσε νὰ τὸν ξεσχίση, ἐκάθησε ἐκεῖ ἐμπρός του καὶ κατασπάραξε τὸ ζῶο ποὺ εἶχε πιάσει...

Ἔτσι ὁ Μουρούζης γλύτωσε παρὰ τρίχα τὴ ζωή του.

* * *

Δὲν ἔπαιξε ὅμως μονάχα μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴ ζωή του ὁ Μουρούζης στὰ κυνήγια του στὴν Ἀφρική. Πολλὲς φορὲς ἐρρίχτηκε ἀνάμεσα σὲ πεινασμένα λιοντάρια, ἐκυνήγησε ὁλόκληρες οἰκογένειες ἀπὸ τὰ τρομερὰ αὐτὰ θηρία, καθὼς καὶ τίγρεις, ὕαινες, πάνθηρες... Μέσα στὶς λόχμες τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς πολλὲς φορὲς ἐκινδύνευσε νὰ κατασπαραχθῆ ἀπὸ τὰ θηρία, ἐπολέμησε μαζύ τους, ἐμονομάχησε στῆθος πρὸς στῆθος μὲ αὐτά... Καὶ ὑπῆρξαν στιγμὲς ποὺ εἶδε τὸν Χάρο μὲ τὰ μάτια του, μὰ πάντα κατώρθωνε νὰ σώζεται. Ἡ εἰκαινησία του, ἡ ἐξυπνάδα του, ἡ στρατιωτική του ἱκανότης καὶ πρὸ πάντων ἡ ψυχραιμία του καὶ τὸ θάρρος του, ἦσαν προσόντα πολύτιμα, ποὺ κάθε φορὰ τοῦ ἔσωζαν τὴ ζωή.

Οἱ συνάδελφοί του ἀξιωματικοὶ τῆς Λεγεῶνος καὶ οἱ ἄλλοι τολμηροὶ κυνηγοὶ θηρίων. Γάλλοι, Ἄγγλοι καὶ Βέλγοι, τὸν ἐθαύμαζαν γιὰ τὴν ἀπερίγραπτη τόλμη του. Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ τὸν ἐβοηθοῦσαν στὰ κυνήγια του καὶ τοῦ ἔδειχναν τὰ «περάσματα» τῶν θηρίων, ἔμεναν κατάπληκτοι μαζύ του καὶ τὸν ἐλάτρευαν σὰν ὑπεράνθρωπον !

Αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀληθινὰ καὶ ἐξακριβωμένα. Μόνον δὲν εἶνε ἀληθινὸ ὅτι ὁ Μουρούζης ἔγινε....βασιλιᾶς τῶν ἀγρίων, ὅπως τὸν θέλουν οἱ μυθιστοριογράφοι !...

* * *

Ἀφοῦ ὁ Μουρούζης ἐγνώρισε ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ ὅλες τὶς συγκινήσεις ἑνὸς κυνηγοῦ θηρίων στὴν Ἀφρική, ξαναγύρισε στὴ στρατιωτική του ζωή. Ἐπανῆλθε δηλαδὴ στὸ Σύνταγμά του, στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων, στὴν Ἀλγερία. Ἐκεῖ διοικοῦσε τοὺς ἄνδρες του, τοὺς ἐγύμναζε, ἐκτελοῦσε τὴν ὑπηρεσία του καὶ ζοῦσε ὁμαλὰ πειά... Μὰ αὐτὸ βέβαια τὸν ἔκανε νὰ πλήττη... καὶ συχνὰ ἐγλεντοῦσε μὲ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς κι' ἔπινε γενναῖα. Τὰ Γαλλικὰ κρασιά, μέχρι τῆς σαμπάνιας, ἡ μπύρα καὶ τὰ ἄλλα οἰνοπνευματώδη ποτά, δὲν τοῦ ἔλειπαν κάθε βράδυ. Ζητοῦσε ὁ φίλος αὐτὸς τῶν περιπετειῶν καὶ τῶν κινδύνων κάποια ποικιλία στὴ μονότονη ζωή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.